

Nummer 8 | 15. April 1914 | 63. Aargang

Den Helligaands Gave.

Menneskene have mange forskjellige og modstridende Meninger om den Helligaands Gave. Det er blevet almindeligt blandt Nogle at betragte enhver overnaturlig Tilkjendegivelse for at være Virkninger af Guds Aand, medens Andre mene, at der slet ikke er nogen synlig Tilkjendegivelse forbunden dermed, men at den Helligaands Gave kun er en aandelig Fornemmelse eller en indvendig Følelse — Indtryk eller Vidnesbyrd, som Menneskene komme i Besiddelse af —, og at ydre, synlige Tilkjendegivelser ikke finde Sted.

Det er slet ikke mærkeligt, at Menneskene for en stor Del ere uvidende om Frelsningsplanen og navnlig om den Helligaands Væsen, Kraft, Indflydelse, Gaver og Velsignelser, naar vi tage i Betragtning, at Menneskeslægten har været indhyllet i et tykt Uvidenhedens Mørke i mange Aarhundreder, uden Aabenbaring og uden noget Middel, hvorved den kunde opnaa Kundskab om de Ting, der høre Gud til, og som kun kunne kjendes ved Guds Aand. Naar denne Kirkes Ældster derfor forkynde Evangeliet til Jordens Indvaanere, og nogle af disse annamme det og altsaa skulle modtage den Helligaand, da sker det ikke sjeldent, at Folk vente at se nogle overnaturlige Tilkjendegivelser, en Udfoldelse af aandelig Kraft eller et Mirakel. Det sker, at nye Medlemmer af denne Kirke, af Mangel paa bedre Forstaaelse eller Underretning, tage deres gamle Meninger og Ideer med sig og sommetider lade sig føre paa Vildspor af dem. Vi ere for nylig komne til Kundskab om, at nogle Medlemmer ere i denne Stilling, og til Oplysning for dem ville vi gjøre nogle faa Bemærkninger om dette Emne.

Vi tro, at vi nu ligesaa vel som i Apostlernes Dage kunne komme i Besiddelse af den Helligaands Gave. Vi tro, at den Helligaand er nødvendig i Præstedømmet, og at Ingen kan kaldes til noget Embede deri uden ved denne Aand. Vi tro ogsaa paa Profeti, Tungemaal, Syner og Aabenbaringer, paa Gaver, Helbredelse og Velsignelser, og vi tro, at disse Ting ikke kunne finde Sted uden den Helligaand. Vi tro, at hellige Guds Mænd i gamle Dage talte, drevne af den Helligaand, og at hellige Mænd i disse Dage tale ved den samme Aand. Vi tro, at den er en Trøster og et Vidne til os om Gud — at den minder os om forbigangne Ting, leder os ind i al Sandhed og viser os de Ting, som skulle ske. Vi tro, at „Ingen kan sige: Jesus er Herre, uden ved den Helligaand“. Vi tro paa den i hele dens Kraft, Herlighed og Fuldkommenhed, men vor Tro er rimelig, fornuftig og bibelsk og ikke bygget paa Menneskers Traditioner og Indbildninger.

Menneskene gaa meget let til Yderligheder, især i religiøs Henseende; derfor forlanger man i Almindelighed at se ydre Tegn og Mirakler og nægter ellers at tro paa den Helligaand. Dersom en Ældste lægger sine Hænder paa en Person, tro Nogle, at denne øjeblikkelig skal staa frem og tale i Tungemaal og profetere. Denne Opfattelse er hentet fra Beretningen om Paulus, som lagde sine Hænder paa dem, der tidligere vare blevne døbte af Philip, og de fik den Helligaand, „men da Simon saa', at den Helligaand blev given ved Apostlernes Haandspaalæggelse, bragte han dem Penge“ for at erhverve sig den samme Magt. Af disse Skriftsteder drage mange den Slutning, at visse mirakuløse, synlige Tilkjendegivelser finde Sted, naar der gives Haandspaalæggelse for den Helligaand.

Vi tro, at den Helligaand bliver meddelt ved Haandspaalæggelse af dem, som have Myndighed, og at Tungemaal og Profeti ere Helligaandens Gaver og opnaas gjennem den; men hvis man vil sige, at Mennesker altid profetere og tale i Tungemaal, naar de modtage Haandspaalæggelse, da strider dette mod den hellige Skrift; thi Paulus siger, at til En gives Tungemaalsgaven, til en Anden profetisk Gave, til en Anden Gave til at helbrede, og han spørger: „Mon Alle ere Profeter? mon Alle tale i Tunger? mon Alle udlægge?“ hvilket viser, at de ikke alle besad disse forskjellige Gaver; de profeterede ikke alle, de talte ikke alle i Tungemaal, de udførte ikke alle Mirakler, men de modtoge alle den Helligaand, og sommetider i Apostlernes Dage talte de i Tungemaal og profeterede, og sommetider gjorde de det ikke.

Det samme er Tilfældet i vore Dage, men som oftest er der ikke nogen ydre eller for Tilskuerne synlig Tilkjendegivelse af Guds Kraft. At Forholdet ogsaa var saaledes i Apostlernes Dage fremgaar tydeligt af Skriftens Ord. Paulus siger i 1. Kor. 12. Kap.: „Men hvad de aandelige Gaver angaar, Brødre! vil jeg ikke, at I skulle være uvidende“. Dette tyder paa, at nogle af dem vare uvidende angaaende

disse Ting og trængte til Oplysning. I det 14. Kap. læse vi: „Higer efter Kjærligheden og tragter efter de aandelige Gaver, men mest efter at profetere." Det er klart, at mange af dem ikke havde aandelige Gaver; thi dersom de havde det, vilde Paulus ikke behøve at anmode dem om at tragte derefter. Det er ogsaa indlysende, at de ikke alle modtoge disse Gaver ved Haandspaalæggelse; thi de vare alle døbte og havde faaet den Helligaand beseglet paa sig ved Haandspaalæggelse. Til en saadan Menighed, under Apostlernes direkte Ledelse og Overopsyn, var det alligevel nødvendigt for Paulus at sige: „Tragter efter de aandelige Gaver, men mest efter at profetere." Dette viser, at disse Gaver vare i Kirken, men gjorde sig ikke gjældende hos Alle i ydre eller synlige Tilkjendegivelser.

Men antag nu, at de aandelige Gaver strax efter Haandspaalæggelsen gjorde sig gjældende hos Alle, saa vilde Skeptikeren lige saa lidt som før blive overbevist om deres Tilstedeværelse; thi alle de aandelige Gaver ere ikke synlige for vort naturlige Øje; det er kun Tilfældet med meget faa af dem.

Vi læse, at Kristus „opfoer til det Høje, bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver.... Og han gav Nogle som Apostler, Andre som Profeter, Andre som Evangelister, Andre som Hyrder og Lærere". Kirken er et samlet Hele og bliver af Paulus sammenlignet med det menneskelige Legeme. Efter at have omtalt de forskjellige Gaver siger han: „Men I ere Kristi Legeme og Lemmer Enhver især. Og Gud satte Nogle i Menigheden for det første til Apostle, for det andet til Profeter, for det tredie til Lærere, dernæst kraftige Gjerninger, dernæst Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, og forskjellige Slags Tungetale. Mon Alle ere Apostler? mon Alle ere Profeter? mon Alle ere Lærere? mon Alle gjøre kraftige Gjerninger? mon Alle have Gaver til at helbrede? mon Alle tale i Tunger? mon Alle udlægge?" Det er tydeligt, at dette ikke er Tilfældet, og dog ere de alle Lemmer paa det samme Legeme. Øjet kan ikke sige til Øret: jeg har ikke Brug for Dig, ejheller kan Hovedet sige til Foden: jeg behøver Dig ikke; de ere alle nødvendige Dele eller Lemmer paa det samme Legeme, „og hvad enten eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver hædret, glæde alle Lemmerne sig med".

Altsaa, alt dette er Gaver, som komme fra Gud, og som han giver os formedelst den Helligaand. De ere Aandens Gaver. Kristus opfoer til det Høje for at give dem til Menneskene, og dog er der kun faa af dem, der kunne ses og kjendes af Mennesker i Almindelighed. Peter og Johannes vare Apostler; men alligevel bleve de som Bedragere dømte af det jødiske Raad til at hudstryges. Paulus var baade en Apostel og Profet; alligevel stenede de ham og satte ham i Fængsel. Folket vidste ikke Noget om, at han havde den Helligaands Gave. Vor Frelser var

„salvet med Glædens Olie fremfor sine Medbrødre", og dog kjendte Folket ham ikke, men kaldte ham Beelzebul og korsfæstede ham som en Forbryder. Hvem kunde udpege en Evangelist, en Hyrde eller Lærer efter deres Udseende? Og dog havde de den Helligaand.

Gaa vi til de øvrige Medlemmer af Kirken og undersøge de Gaver, som Paulus taler om, da finde vi, at Verden i Almindelighed ikke kan vide Noget om dem, og at kun een eller to af dem vilde være synlige, hvis de alle bleve udgydte samtidig med Haandspaalæggelsen. Paulus siger: „Der er Forskjel paa Naadegaver, men det er den samme Aand, og der er Forskjel paa Tjenester, og det er den samme Herre, og der er Forskjel paa kraftige Gjerninger, men det er den samme Gud, som virker Alt i Alle. Men til Enhver gives Aandens Aabenbarelse til det, som er gavnligt. En gives der nemlig ved Aanden Visdoms Tale; en Anden Kundskabs Tale ved den samme Aand; en Anden Tro i den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede i den samme Aand; en Anden at udføre kraftige Gjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden forskjellige Slags Tungetale; en Anden Udlægning af Tungetale. Men alt dette virker den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver især, efter som han vil."

Her ere flere Gaver omtalte, men hvilken af dem vil være synlig for Jagttageren? Visdoms og Kundskabs Tale ere ligesaa meget Gaver som nogen anden, men dersom en Person besad disse eller modtog dem ved Haandspaalæggelse, hvem kunde da vide det? „En kunde modtage Troens Gave og ingen Andre vide Noget om det." Eller antag, at en Person modtog Helbredelsens Gave eller Gaven til at gjøre kraftige Gjerninger ved Haandspaalæggelse; det vilde da ikke strax kunne vides; først maatte saadanne Forhold og Omstændigheder gjøre sig gjældende, som ere nødvendige, for at disse Gaver kunne udøves. Det samme gjælder de øvrige Gaver. Gaver til at udlægge Tungemaal vilde ikke kunne virke, undtagen Nogen talte i Tungemaal. Der er kun to Gaver, der kunne blive synlige, og det er Profetiens Gave og Tungemaalsgaven. Til disse henvises der oftest; og dog, dersom en Person taler i et ukjendt Sprog, bliver han ifølge Pauli Ord en „Barbar" for dem, der høre ham; de ville sige, at det er meningsløst. Tungemaalsgaven er maaske den mindste af alle disse Gaver, og dog er den mest eftertragtet, men den viser sig kun ved særlige Lejligheder som f. Ex. paa Pinsefestens Dag. De største, de bedste og de nyttigste Gaver vil en udenforstaaende Tilskuer ikke kunne se noget til.

Det er sandt, at Mennesker kunne profetere, hvilket er en stor Gave; det var den, som Paulus ønskede, at Menigheden skulde tragte efter; men hvad veed Verden om denne Gave? Paulus siger, at den er „for dem, som tro". Men siger Skriften ikke, at de talte i Tungemaal og profeterede? Jo, men hvem var det, der nedskrev disse Ting?

Ikke vantro Mennesker eller tilfældige Tilskuere, men Apostlerne — Mænd, som kunde skjelne Gaverne fra hinanden og derfor kunde skrive om dem. Dersom vi havde de Skriftkloges og Farisæernes Vidnesbyrd om Aandens Udgydelse paa Pinsefestens Dag, da vilde de ikke have sagt, at det var en Gave fra Gud, men at disse Mennesker vare „fulde af sød Vin", og vi vilde være komne til den samme Slutning som Paulus, at intet Menneske veed, „hvad der er i Gud, uden Guds Aand". Paulus blev henrykket til „den tredie Himmel og hørte uudsigelige Ting, som det ikke er et Menneske tilladt at udtale", men Ingen vidste Noget om dette, før han selv omtaler det 14 Aar efter. Johannes saa' i et Syn, hvad der skulde ske paa Jorden i Fremtiden lige til den sidste Stund. Han saa' den evige Verdens Herligheder, Englenes Herskarer og hørte Herrens Røst — men det var i Aanden paa Herrens Dag, ubemærket af Verden.

Den Helligaands Tilkjendegivelser, Engles Betjening eller Udfoldelsen af Guds Kraft og Herlighed fandt meget sjeldent Sted i Mængdens Paasyn, og da var det gjerne Guds Folk, der bleve Vidner dertil. Naar Engle komme, eller naar Gud aabenbarer sig, sker det i Almindelighed til det enkelte Menneske i Lønkammeret, i Ørkenen eller paa Marken og uden Støj og Bulder. Engelen udfriede Peter af Fængslet i Nattens Mulm og Mørke — kom til Paulus, uden at den øvrige Besætning lagde Mærke dertil — viste sig for Marie og Elisabeth, uden at Andre vidste det — talte til Johannes den Døber, medens Folket stod rundt omkring ham uden at høre Noget. Da Elisa saa' Israels Vogne og Ryttere; da Herren besøgte Abraham, eller da han viste sig for Moses i den brændende Busk, i Tabernaklet eller paa Bjerget, blev alt dette ikke set af Andre.

Herren kan ikke altid kjendes paa Stemmens Kraft, paa hans Herligheds Glands eller paa en Tilkjendegivelse af hans Magt, og de, der hige mest efter at se disse Ting, ere daarligst forberedte paa at møde dem. Dersom Herren skulde vise sig i sin Kraft og Vælde, saaledes som han gjorde det for Israels Børn, da vilde saadanne Mennesker være de første til at raabe: „Lad ikke Herren tale mere, at vi ikke omkomme."

Vi sige til vore Brødre: Søg Herren i Eders Lønkammer, kald paa ham i Marken, følg Mormons Bogs Vejledning og bed til ham for Eders Familie, for Eders Hjem og Ejendom. Bed Herren velsigne Eder i Eders Arbejde og i Alt, hvad I foretage Eder; vær retskafne og ærlige, sanddru og kyske. Hold Herrens Befalinger, og I ville da blive i Stand til mere fuldkomment at forstaa Forskjellen mellem Sandhed og Vildfarelse, mellem de Ting, som høre Gud til, og de, som ere af Mennesker, og Eders Vej vil blive ligesom den Retfærdiges, „et skinnende Lys, der bliver klarere og klarere indtil Middag". Tragt ikke aa meget efter at tale i Tungemaal, tal ikke i fremmede Tunger, undtagen

der er En tilstede, der kan udlægge dem. Tungemaalsgavens Formaal er at tale til Fremmede, og dersom Nogen har Noget at meddele, lad ham da gjøre det i sit eget Sprog.

Guds Gaver ere alle nyttige og gavnlige, naar de bruges paa rette Tid og Sted; men naar de benyttes til det, som Gud ikke har i Sinde, da virke de skadeligt og fordærvende, og Misbrugen af dem vil blive en Forbandelse i Stedet for en Velsignelse.

»Times and Seasons«.

Krige og Rygter om Krige.

Af Præsident Joseph F. Smith i »Juvenile Instructor«.

„Og Jesus gik ud, bort fra Helligdommen, og hans Disciple kom til ham for at vise ham Helligdommens Bygninger. Men han svarede og sagde til dem: „Se I ikke alt dette? Sandelig, siger jeg Eder, her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." Men da han sad paa Oliebjerget, kom hans Disciple til ham afsides og sagde: Sig os, naar skal dette ske? Og hvad er Tegnet paa din Tilkommelse og Verdens Ende?"

Det var kun en kort Tid før Frelserens Korsfæstelse, at denne Samtale fandt Sted. Jesus havde talt til Mængden i Templet og var gaaet strengt irette med Jøderne paa Grund af deres Ugudelighed og deres Forkastelse af hans Vidnesbyrd til dem. Han havde forudsagt Templets saa vel som Jerusalems Ødelæggelse og havde sagt til dem, at de ikke skulde se ham fra den Stund af og indtil de kunde sige: „Velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn!"

Ikke en Gang hans Disciple vare i Stand til at forstaa den fulde Betydning af, hvad han sagde; derfor kom de til ham afsides og spurgte ham om Meningen med hans Forudsigelser og særlig om, hvilke Tegn der skulde tilkjendegive hans Tilkommelse og Verdens Ende eller Ugudelighedens Ophør. Han belærte dem om disse Ting og sagde blandt andet: „I skulle faa at høre om Krige og Krigsrygter. Ser til, lader Eder ikke forskrække; thi det maa ske; men Enden er ikke endda. Thi Folk skulle rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hungersnød og Jordskjælv her og der. Men alt dette er Veernes Begyndelse." Han lærte dem mange andre Ting og gav dem Lignelsen om Figentræet, sigende: „Naar dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da skjønne I, at Sommeren er nær. Saaledes skulle ogsaa I, naar I se alt dette, skjønne, at han er nær for Døren."

Vi leve nu i den Tid, i hvilken nogle af disse Ting skulle opfyldes. Herren har i denne Uddeling, gjennem sin Tjener Joseph Smith og med Ord, der ikke kunne misforstaas, tilkjendegivet, at Tiden for

hans Komme er nær for Haanden. Selv en overfladisk Jagttager med blot en Gnist af Tro vil af Tidernes Tegn kunne se, at de nævnte Begivenheder staa for Døren. En Urolighedens Aand gjør sig gjældende overalt i Verden. Agitatorer ere i Virksomhed og ophidse Befolkningen til Voldsomheder og Utilfredshed med deres Stilling og deres Overhoveder og frembringe paa denne Maade oprørske Tilstande, der altfor ofte have Forbrydelser og Blodsudgydelser til Følge. Mærkelige og i mange Tilfælde vederstyggelige Lærdomme og Theorier blive fremsatte og praktiserede, hvilke tjene til at tilintetgjøre Troen paa Gud og bringe Spot og Ringeagt over Forløserens Mission. Det er ikke alene blandt Menneskene, at disse Forstyrrelser finde Sted, men Elementerne ere ogsaa i Uro. Næsten hver Dag læse vi i Dagbladene om „Jordskjælv her og der", om „Stormflod og Oversvømmelser", om „Hungersnød og Pest" af forskjellig Slags, om store vulkanske Udbrud, der sprede Død og Ødelæggelse paa deres Vej. Ogsaa iblandt Nationerne, smaa saa vel som store, er der „Krige og Rygter om Krige". Allerede Juledag 1832 forudsagde Herren gjennem sin Tjener Joseph Smith den store Borgerkrig mellem Nord- og Sydstaterne, begyndende i Syd-Carolina. I Aabenbaringen erklæres det, at denne blodige Krig vil blive efterfulgt af Krige blandt mange Nationer, og „Jordens Indvaanere skulle sørge for Sværdets og Blodsudgydelsens Skyld; og ved Hungersnød og Plager, og Jordskjælv, og Himlens Torden, og stærke og frygtelige Lynslag skulle Jordens Indvaanere komme til at erfare en almægtig Guds Fortørnelse og Vrede og tugtende Haand, indtil den bestemte Ødelæggelse har fuldstændigt tilintetgjort Nationerne".

Lige fra den Stund, da de nordamerikanske Sydstater gjorde Oprør mod Nordstaterne, og til den nærværende har Verden ikke været fri for Krige og Uroligheder. Der har været Krige og Forberedelser til Krige ustandseligt lige siden. Nationerne kappes med hinanden om at opfinde de mest ødelæggende Krigsredskaber, og der er foregaaet en fuldstændig Revolution indenfor Krigsførelsen og i Opfindelsen af Ødelæggelsesmaskiner. De gamle Krigsskibe af Træ fra Borgerkrigens Tid og tidligere ere afløste af de vældige moderne svømmende Fæstninger. Mange Slags Skibe, baade til Angreb og Forsvar, ere blevne konstruerede med uhyre Bekostning af Nationerne, som hver især søger at overgaa de andre. Lignende Forberedelser ere blevne gjorte paa andre Omraader, idet man har opfundet og nu fabrikerer vældige Kanoner, der kunne bruges baade paa Land og Vand. Disse frygtelige Mordvaaben ere saa kraftige, at de kunne kaste Projektiler, der veje Tusinder af Pund, flere Mil. De ville trænge igjennem de tykkeste Staalplader, næsten som om det var Tin. Saaledes kappes Nationerne med hinanden i deres Krigsforberedelser og Forsvarsforanstaltninger.

England, Tyskland, Frankrig, Rusland, Spanien, Japan, Kina og

saa godt som enhver stor Nation paa Jorden har været i Krig med andre Nationer eller med sig selv siden Afslutningen af den store Borgerkrig i Nordamerika, og nogle af dem have endog været i Krig flere Gange. Næppe er en Fredstaktat bleven underskrevet, hvorved en blodig Strid er bilagt, før en ny Krigserklæring fremkommer og foraarsager Krig og Blodsudgydelse mellem andre Nationer. Til Tider har Striden været ført mellem Landets egne Indbyggere, som det nu er Tilfældet i Mexiko. Saaledes blive Krigens Skaaler udøste over alle Nationer, og „Rygter om Krige" blive udspredte gjennem Dagbladene, skabende Frygt og Usikkerhed, og alt dette blot fordi Folkenes Herskere ikke ville give Agt paa Herrens Befalinger eller modtage hans Søns Lærdomme.

Hvor meget bedre vilde det ikke være, om Nationerne kunde leve i Fred med deres Naboer og med sig selv. Til Trods for den Kjendsgjerning, at Menneskene raabe „Fred! Fred!" og ønske og bede for Fred, maa den Almægtiges Bestemmelser opfyldes, før Verden kan faa Fred. Naar Freden kommer, vil den ikke være tilvejebragt ved menneskelig Visdom, ejheller af Frygt for de ødelæggende Krigsredskaber, men den vil komme paa Grund af broderlig Kjærlighed og et oprigtigt Ønske om at holde Herrens Befalinger og leve i Enighed med hverandre.

Der er dog en Maade, hvorpaa vi kunne undgaa disse frygtelige Tilstande, Krig og Uenighed. Det er ved at adlyde Herrens Befalinger. Han vil stride for Zion; thi han har sagt: „Det skal ske blandt de Ugudelige, at Enhver, der ikke vil gribe til Sværdet mod sin Næste, maa fly til Zion for Sikkerhed. Og der skal samles til dem udaf alle Nationer under Himlen, og det skal være det eneste Folk, der ikke skal være i Krig med hverandre. Og der skal siges blandt de Ugudelige: Lader os ikke gaa op til Strid imod Zion; thi Zions Indbyggere ere forfærdelige, og derfor kunne vi ikke bestaa Og det skal ske, at de Retfærdige skulle samles tilsammen udaf alle Nationer og komme til Zion med Frydesang og evig Glæde."

Tankesprog.

Naar Du vil gaa op ad en Stige, maa Du begynde forneden og gaa op Trin for Trin, indtil Du naaer til Toppen. Saaledes er det ogsaa med Evangeliets Principper. Du maa begynde med det første og saa gaa videre, indtil Du lærer alle Ophøjelsens Principper; men først en meget lang Tid efter, at Du er gaaet igjennem Sløret, vil Du have lært dem. De kunne ikke alle fattes i denne Verden, men der vil være et stort Arbejde forbundet med at lære det, som er nødvendigt for vor Frelse og Ophøjelse, selv paa den anden Side Graven.

Joseph Smith.

Onsdag den 15. April 1914.

Selvbedrageri.

Hvadenten Selvbedrageri blot er et paataget ydre Skin eller ej, saa er det i Virkeligheden det mest skadelige og har de mest vidtrækkende Følger af al Slags Bedrageri. Den Skade, som Andre ved bedragerisk Adfærd forvolde os, kunne vi søge at overvinde og strax gjøre Skridt til at raade Bod paa den, ligesom vi overfor lignende Ting kunne passe bedre paa i Fremtiden; men selvforskyldt Uret er det derimod ikke saa let at overvinde, og den kan meget lettere gjentages.

Selvbedrageri er nærmest en af os selv paatvungen Sindstilstand, der ikke alene retfærdiggjør os i vore daarlige Tanker, men ogsaa i daarlige Handlinger. Det leder til en abnorm Livsopfattelse, der forvansker selve Menneskenaturen. For Udseendets Skyld begynde vi med at tvinge os selv i en Tanke- og Følelsestilstand, som vi finde en Undskyldning for ved at kalde det Selvforsvar. Ofte fremhæve vi dette saakaldte Selvforsvar som en af Naturens første Love. Vi bedrage os selv, naar vi retfærdiggjøre os overfor de Fejl, vi begaa, eller naar vi tænke, at vor Handlemaade kan undskyldes ved, hvad Andre have gjort eller sagt. De, som lede efter Undskyldninger i Stedet for overfor sig selv at indrømme Sandheden af tvivlsomme Handlinger, ville ikke gjøre nævneværdig Fremgang i moralsk og religiøs Henseende. Vi skulle bevare vor Samvittighed i en god og sund Tilstand ved at gjøre den rette Brug af den, hver Gang vi staa overfor en Fristelse til at gjøre noget urigtigt. Det, som vi i vort Selvbedrageri særlig have vor Opmærksomhed henvendt paa, er ikke saa meget Spørgsmaalet, om en Handling er rigtig eller urigtig, men snarere, om vi kunne undgaa Ansvaret. Det er ganske naturligt, at Mennesker ville skjule deres Svagheder, medens de kjæmpe med sig selv for at overvinde dem. Den store Fejl bestaar i, at de mangle det moralske Mod, der leder til Omvendelse. Det er af største Vigtighed at kunne være ærlig overfor sig selv. Vi have vore personlige Skrøbeligheder og Fristelser saa vel som dem, der ere fælles for alle Mennesker. Spørgsmaalet drejer sig ikke saa meget om deres Tilstedeværelse som om, hvorledes vi skulle behandle dem. Vi trænge til Hjælp; vi maa have Hjælp, hvis vi skulle vinde Sejr. Den Bistand, som vi trænge mest til, er guddommelig Bistand, og den opnaas bedst gjennem en angerfuld Aand — en Aand, der tilstaar og søger Tilgivelse, fremfor en Aand, der retfærdiggjør sig selv og søger Undskyldning for sin Brøde i de formodede eller virkelige Fejl, som Andre have begaaet. Det er meget bedre at være sig sine egne Fejl

bevidst end at vide saa god Besked med Andres Daarligheder. Hvad vi tænke om Andre er ikke halvt saa vigtigt for vort Velfærd, som hvad vi samvittighedsfuldt tænke om os selv.

Det er let at forstaa, hvorledes vi kunne modtage Guds Barmhjertighed, naar vi søge Ham, aabne vore Hjerter for Ham og erkjende vort Ansvar overfor Ham. Naar Han er først i vore Tanker og Følelser, da kunne vi trygt stole paa, at vore Bønner om Tilgivelse ville blive opfyldte. For at være ærlig overfor os selv maa vi kunne se os selv saaledes, som vi virkelig tro, at Gud ser os. Naar vi erstatte Ansvaret overfor Gud med vort Ansvar overfor vore Medmennesker, da ere vi tilbøjelige til at tro, at vi ere udenfor Fare, saa længe disse ikke opdage vor Handlemaade. Vore Tanker om Gud bringe os til at aflægge nøjagtigt Regnskab med det samme. Det er anderledes med vort Regnskab til vor Omgangskreds. I det sidste Tilfælde udsætte vi det først; derefter benægte vi.

Det er ikke saa let at forstaa, hvorledes vi skulle kunne modtage guddommelig Barmhjertighed, naar vi ikke søge efter den, ja ikke en Gang ville lukke op for den. Vi bedrage derfor os selv, naar vi tænke, at vi ikke trænge til Guds Barmhjertighed, fordi vi ikke søge efter den.

»Juvenile Instructor«.

Missionsnyheder.

Afløsning. Følgende Ældster ere løste fra deres Missionsarbejde i den skandinaviske Mission: Anton M. Jensen og Joseph S. Pehrson fra Aarhus og Ezra P. Jensen fra Kjøbenhavns Konference. De forlade Liverpool den 15. April med Dampskibet „Virginian". Ældste Alvin Christophersen er løst fra sit Arbejde i Aarhus Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Levi James Andersen fra Hyrum, Utah, ankom den 4. April og er beskikket til at arbejde i Aarhus Konference.

De ti Israels Stammer, deres Adspredelse og Indsamling.

Tale af Ældste Andrew Jenson den 4. April 1913.

Da jeg ved Mødets Begyndelse tog Bibelen op for at finde et bestemt Skriftsted hos Profeten Jeremias, aabnede jeg tilfældigvis en anden Del af den hellige Skrift og kom til at læse i den Del af den, som kaldes de apokryphiske Bøger, uden at vide, at disse Bøger fandtes i den her paa Talerstolen anbragte Udgave af Bibelen. Men ved at se,

at jeg havde Esdras anden Bog foran mig, kom jeg til at tænke paa nogle Skriftsteder i denne Bog, som jeg nu vil læse:

„Og eftersom Du saa', at han samlede et andet fredeligt Folk til sit Navn, at disse ere de ti Stammer, der bleve bortførte som Fanger fra deres eget Land paa Kong Oseas' Tid, hvem Salmanaser, Kongen af Assyrien, tog fangen og førte over paa den anden Side af Floden; saaledes bleve de bragte ind i et andet Land; men de raadsloge med sig selv, at de vilde forlade Hedningernes Folk og gaa fremad til et andet Land, hvor Mennesker ikke før havde dvælet, for at de kunde se sig istand til at holde Lovene, som de aldrig havde holdt i deres eget Land. Og de droge ind ad de snævre Aabninger af Floden Euphrates; thi den Højeste viste dem den Gang Tegn og tilbageholdt Flodtiden, indtil de vare gaaede over; de vare paa en stor Rejse gjennem Landet i halvandet Aar, og det samme Land kaldes Arsareth." (2. Esdras Bog 13 : 39—45.)

For nogle Aar siden havde jeg det Privilegium at besøge Palæstina, og efter en interessant lille Tur til Bjerget Tabors Top, til den galilæiske Sø, til Kana i Galilæa, hvor Jesus forvandlede Vand til Vin, kom jeg tilbage til den lille By Nazareth; derpaa styrede jeg Kursen mod Syd og paabegyndte en ca. 80 eng. Mile lang Rejse midt igjennem Galilæa og Samaria til Jerusalem. Paa denne Rejse kom jeg over Esdraelons Sletter og forbi Landsbyen Nain, hvor Enkens Søn blev opreist fra de Døde af vor Forløser. Jeg kom ogsaa forbi Endor, hvor Kvinden med en Spaadoms Aand levede i Sauls Dage; jeg klatrede op ad Bjerget Gilboas Skraaninger, hvor Saul begik Selvmord, og hvor hans Sønner bleve slagne, og passerede gjennem Dothan, hvor Joseph blev solgt af sine Brødre til de ismaelitiske Kjøbmænd, som toge ham med til Ægypten, hvor de solgte ham. Jeg kom derpaa gjennem Samaria, den gamle Hovedstad for de ti Stammer. Ved at rejse en lille Kjende mod Øst kom jeg til Sichem, og lidt Øst derfor befandt jeg mig paa Morans Sletter, hvor Jacobs Brønd og Josephs Grav ere beliggende. Ved igjen at forandre min Rejsekurs mod Syd gjennemkrydsede jeg Morans Sletter i hele deres Længde, og ved Sydenden af Sletten besteg jeg Bjergene, indtil jeg naaede Byen Bethel, hvor Jacob, Abrahams Sønnesøn, havde en mærkværdig Drøm, i hvilken han saa' Engle gaa op og ned ad en Stige, der syntes at forbinde Himlen og Jorden. Og ved at vende mit Ansigt lidt mod Øst iagttog jeg en By, beliggende omtrent halvvejs mellem Luz eller Bethel og Jordans Flod, og det blev mig fortalt af min arabiske Ledsager, at den var kjendt under Navn af Ephraim. Det stod strax klart for mig, at jeg stod midt imellem Ephraims Bjerge, og at her var Landet, hvor de ti Stammer boede, særlig den stærkeste af dem, Josephs eller Ephraims Stamme. Jeg kunde derfor ikke undgaa at tænke paa det Skriftsted, jeg lige har læst. Naar jeg vendte Blikket mod Øst, forestillede jeg mig, at jeg kunde se helt over Syriens Sletter og ind i Kaldæa, hvor Abraham engang boede, og hvor Herren bød ham at forlade sine Fædres Land og bo-

sætte sig som en Fremmed i Kanaans Land. Jeg tænkte paa, hvorledes hans Børn eller hans Efterkommere senere droge til Ægypten, hvor de boede adskillige Hundrede Aar, og bagefter kom tilbage under Moses og Josva og toge Kanaans Land i Besiddelse, som den Gang blev delt mellem de tolv Stammer, og jeg tænkte paa, hvorledes de endnu senere, da Israels Børn ikke holdt Guds Befalinger, delte sig i det nordlige og sydlige Rige, idet kun Juda Stamme og en Del af en anden Stamme forbleve tro mod Davids Hus eller Kongedømme, medens de ti Stammer gjorde Oprør og valgte en anden Konge. Israels Børn levede i denne delte Tilstand i adskillige Aar, indtil Herrens Vrede optændtes imod dem, fordi de ikke vilde tjene Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, men tilbade fremmede Guder; men Følgerne vare, at Salmanaser af Asyrien kom og førte dem fangne til Landet hinsides Floden Tigris, ca. 700 Mile fra Samaria. Her komme vi til de Begivenheder, som ere omtalte i Skriftstedet, jeg netop har læst, hvori det siges, at Folket raadførte sig med hverandre, og da de ikke syntes om at leve blandt Hedningerne, toge de deres Gods og Kvæg og begave sig paa den lange Rejse og forsvandt i Landene mod Nord. Ifølge Historien kjende vi ikke mere til dem end dette. Det er, hvor Historien ender, hvis vi kunne kalde den apokryphiske Bog af Esdra troværdig Historie. Der er uden Tvivl mange Ting hos Esdra, der ere ligesaa paalidelige som andre Ting, der findes i de Skrifter, som kaldes kanoniske.

Vi ere for Tiden beskjæftigede med at gjøre Undersøgelser fra den anden Ende af Slægtlinien. Vi se nemlig dybt i vore Slægtregistre, og vi have allerede organiseret genealogiske Selskaber. Blandt andre have vi det genealogiske Selskab i Utah, hvoraf adskillige af de Tilstedeværende antagelig ere Medlemmer. De genealogiske Selskaber gjøre deres Bedste for at faa fat paa alle de Oplysninger, de kunne skaffe om deres Forfædre, og ganske privat arbejde vi paa at komme saa langt tilbage, som vi kunne, for at erholde Kundskab om, hvorfra vi ere udsprungne.

Mange Amerikanere paa denne Side af Atlanterhavet smigre sig med at kunne spore deres Efterkommere tilbage til Ankomsten af et eller andet Skib, begyndende med Skibet „Mayflower", der bragte de saakaldte Pilgrimsfædre, som vare behjælpelige med Grundlæggelsen af det amerikanske Borgersamfund, over til Amerika. Ved at efterspore vore Slægtregistre befinde vi os snart paa den anden Side af det store Dyb blandt det engelske Folk — som Regel dog ikke blandt Efterkommerne af de gamle Briter, men blandt det engelske Folk. Og Spørgsmaalet er da: Hvorfra kom det engelske Folk? Naturligvis forstaa vi det nære Slægtskab mellem dem paa denne Side og dem paa den anden Side af det atlantiske Ocean; og det glæder os at være Vidne til, at de to store angelsachsiske Nationer ere Bannerførerne for Frihed og lige Ret for

Alle. Jeg lægger i særlig høj Grad Mærke til disse Kjendsgjerninger, fordi England regjerer sine Kolonier i den samme Frihedsaand som den, der gjør sig gjældende i vore Forenede Stater paa denne Side af Atlanterhavet. Dette kan De personlig overbevise Dem om ved at besøge Australien, New Zealand og andre engelske Kolonier, Kanada indbefattet, hvor Folket nyder den samme Frihed og Selvstændighed som vi i de Forenede Stater af Amerika. Men hvorfra kom Angelsachserne? Ved at gaa tilbage til Englands Historie læse vi om Danskernes og Normannernes Erobringer. Men før dette læse vi ogsaa om Horsa og Hengist, der kom over Nordsøen ca. 449 Aar efter vor Frelsers Fødsel og toge England i Besiddelse. Vi behøve ikke at gjennemgaa denne Krigshistories Enkeltheder, skjøndt vi naturligt tænke paa, hvorledes Vikingerne kjæmpede med de skotske Pikter eller Hulebeboere og bagefter undertvang Kelterne eller Britterne og indførte, hvad vi kalde det engelske Sprog paa de britiske Øer.

I den nordlige Del af Europa finde vi en stærk Folkerace under Navn af Germanerne (Tyskerne), hvoraf vi bemærke en Gren, kjendt som Skandinaver. Efterkommerne af Germanerne, Svenskerne, Nordmændene og Danskerne vare Tilhængere af den samme Gudelære og have til en vis Grad en fælles Historie, og naar vi læse deres Historie af forskjellige Forfattere, stemme de alle overens i, at de første Indbyggere af disse nordlige Lande vare Nomader fra Midtpunktet af det vestlige Asien. Dette er især Tilfældet med dem, som boede i Oldtidens Sachsen — ikke det nuværende Sachsen, hvor Dresden og Leipzig ere beliggende, men det gamle Sachsen, som var en Del af det nuværende Hannover, Mecklenburg og Holsten, etc. — og Anglerne, som levede lidt nordligere i Slesvig og Jylland. Det er almindelig antaget, at de tidligere Indbyggere af de skandinaviske Lande kom fra Asien. Læs en hvilkensomhelst Historie, der forklarer de skandinaviske og germaniske Folks Oprindelse, og de ville stemme overens i, at Traditionerne pege hen paa den Kjendsgjerning, at disse tidlige Skandinaver kom fra den selvsamme Del af Asien, hvor de ti Stammers videre Historie er tabt. Dette er for mig et meget interessant Studium. Ved igjen at henvise til Skandinavernes og Germanernes Mythologi, hvad finder man da? En Religion med en god Morallære. Jeg vover at sige, at hvis den moderne Kristenhed i sin fordærvede Tilstand er en Levning af den sande Kristendom, som grundlagdes af Frelseren; hvis Frimurerordenen i Dag er en mere eller mindre forvansket Levning af Præstedømmets sande forløsende Ord og Tegn, som bleve aabenbarede i Salomons Dage, da Herrens Tempel blev bygget, saa er det let for os at forstaa og tro, at den nordiske Mythologi simpelthen er en Forvanskning af den sande Jehova-Gudsdyrkelse, saaledes som Abraham kjendte den og lærte den til sine Børn. Det er en let Sag at forstaa og tro dette, fordi

den nordiske Mythologi eller Gudelære er saa kydsk og guddommelig ren, at den næsten er Himlen i Sammenligning med den vellystige Gudelære, som var kjendt og praktiseret i Syden. Jeg hentyder særlig til den romerske og græske Mythologi og den Gudsdyrkelse, der var antaget af Sydens Folk eller i de Lande, som grændsede op til Middelhavet.

Der kunde siges meget med Hensyn til dette meget interessante Thema. Vi kunne følge Emnet ned ad Tidens Strøm fra Historiens tidligste Tid, saa langt tilbage, som vi kunne naa, og vi kunne derpaa begynde fra den anden Ende med os selv og gaa tilbage, saa langt vi kunne; vi møde da det Forhold i Skandinavien og Nordtyskland, at Angelsachserne, Tyskerne og Nordboerne ere stærkt blandede med Levninger af Israels Hus. Vi kunne neppe komme til nogen anden Slutning. Der dukker da ganske naturligt et andet Spørgsmaal op: Hvorfor have de Sidste-Dages Helliges Missionærer gjort langt større Fremgang blandt Angelsachserne, Tyskerne og Skandinaverne end blandt andre Folkeracer paa Jorden? Svaret er: Vi opfylde de gamle Profeters Forudsigelser angaaende Israels Indsamling. Hvorfor bliver der for Tiden og her i denne Konference talt saa meget om anden, tredie, fjerde og femte Generation af Sidste-Dages Hellige? Det er den mest naturlige Ting i Verden. Hvis vi ere af Israel, da maa vor Slægt-Linie se saaledes ud; thi Israels Børn ville, dersom de ikke fordærves under Indflydelsen af slette Omgivelser, ganske naturligt tilbede deres Fædres Gud. Og vi ere af Israel; der er ingen Tvivl om det; og vi ville finde, at naar vor Slægthistorie bliver aabenbaret i alle Enkeltheder, vil den føre os tilbage fra Amerika til England, fra England til Skandinavien og Tyskland og derfra til Landet mellem det kaspiske og det sorte Hav — den Del af Asien, hvor de ti Stammers Historie ophørte. Derpaa kunne vi let føre den tilbage til Palæstina og Kaldæa, og vi have saaledes Historien i sin Helhed fra Bibelen.

Jeg glæder mig over, at saa mange trofaste Mænd og Kvinder have troet og annammet Evangeliet, saaledes som det er bleven forkyndt af de Sidste-Dages Hellige i de sidste 80 Aar. Jeg gjentager, at naar vi have vendt vor Opmærksomhed til de latinske og orientalske Lande, saa have vi ikke havt ret megen Fremgang. Naar vi have prædiket Evangeliet med Held i Australien, saa er det maaske, fordi Folket der hovedsagelig er af engelsk Oprindelse, og det samme kan siges om New-Zealands hvide Befolkning. Og naar vi tale om Hawaiianerne, Samoanerne og Maorianerne, saa ere de simpelthen en anden Gren af Israels Hus, og det er uden Tvivl Grunden til, at vor Prædiken er bleven modtaget af dem. Studeer vort Missionsarbejdes Historie, lige siden Kirken blev organiseret, og jeg vover at sige, at vi hidtil ikke have gjort videre Fremgang blandt andre Folk end dem, som vi paastaa stamme fra Israels Hus, direkte eller indirekte. Vi have ikke haft Frem-

gang blandt de latinske og orientalske Folkestammer, ejheller blandt Kineserne eller Japanerne. Der er muligvis noget af Israels Blod blandt dem, men saavidt vi kunne se, er det meget lidt. Derfor mener jeg, at vi burde studere denne Sag paa en fornuftig Maade, naar vi forsøge paa at efterspore vor Genealogi, og søge at fuldføre en fuldstændig Slægtskjæde, som vil forbinde os med Fader Abraham. Dette Emne er sikkert af overordentlig stor Betydning for os.

Jeg glæder mig ogsaa over, at en saa nøje Sammenslutning af de Sidste-Dages Hellige af forskjellige Nationer finder Sted paa en saa smuk og fuldstændig Maade, som Tilfældet er. Folk, som ere komne fra forskjellige Jordstrøg, blive snart et stærkt og forenet Samfund. Den Maade, hvorpaa vi forenes og sammenknyttes, og hvorpaa vi bortskaffe alle Forskjelligheder, der ganske naturligt opstaa, og som ogsaa opstaa i mange andre Dele af Verden mellem Amerikanerne, Tyskerne og Skandinaverne, burde være en Lektie til alle andre. Alle Forskjelligheder hos os synes at høre Fortiden til og at forsvinde i en enkelt Generation, og saaledes ere vi hurtig ifærd med at blive „een Nation paa Ephraims Bjerge".

Brødre og Søstre, Gud velsigne Eder. Maa vi forstaa vore Privilegier og leve for dem; maa vi glæde os i de Velsignelser, som vi dagligt modtage, og paaskjønne det Privilegium, vi nyde, at mødes sammen i denne ypperlige General-Konference. De mange herlige Vidnesbyrd, hvortil vi have lyttet, ere i Sandhed skikkede til at faa enhver Sidste-Dages Helligs Hjerte til at glæde sig. At vi maa kunne forlade denne Konferencer med en fornyet Beslutning om at tjene Gud mere fuldkommen herefter, end vi hidtil have gjort, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

„Bikuben".

Hvad vil Du yde?

Hvad har Du gjort for at forbedre Verden? Hvad har Du udrettet for Menneskeslægtens Fremgang? Hvor meget har Du bestræbt Dig paa at gjøre dit Hjem mere lykkeligt og skjønt? Hvor modigt og ufortrødent har Du baaret Kristi Kors til Golgathas Høj? Tror Du ikke, at alle disse Spørgsmaal ere vigtige og burde overvejes?

Det gjør jeg, og det gjør Du ogsaa, men dog tænke vi ikke tidt nok og alvorligt nok paa dem. Det er heri, at Fejlen ligger. Jeg er sikker paa, at dersom vi hver Dag lode vore Tanker dvæle ved saadanne Spørgsmaal, vilde vi blive bedre Mennesker og gjøre mere Gavn i Verden.

Er det ikke vanærende for en Sjæl, som er i Besiddelse af almindelig sund Menneskeforstand, at forlade denne Verden uden i nogensomhelst Retning at have virket for dens Forbedring. Hvorledes vil en saadan Sjæl være i Stand til at møde sin Skaber — den store, evige Dommer? Hvilken Anger og hvilket Samvittighedsnag vil ikke formørke en stor Del af dens fremtidige Liv, som ellers vilde have været Fred og Tilfredshed?

At være i Stand til at se tilbage paa et nyttigt og opofrende Liv er at være i Himlen, ja, det er, hvad Himlen bestaar af hele Tiden. En god Handling bringer sin Belønning, saasnart den er udført; et venligt Ord, saasnart det er udtalt!

Lad enhver af os beslutte at være en lille Smule mindre egenkjærlig i Dag; blot en lille Smule mere godgjørende, mere kjærligheds fuld, mere retfærdig og imødekommende.

Lad os ulejlige os selv blot en lille Smule med at hjælpe en stakkels Sjæl over et vanskeligt Sted. Sig blot et venligt Ord, der vil trøste og glæde En, som er nedtrykt og fortvivlet.

Alle disse og mange andre Ting af samme Slags gjøre Verden bedre og forberede den paa Fredens Fyrstes Komme. Hvor meget vil Du yde? Hvor meget skal jeg yde? »Liahona«.

Missionærernes Rapport for Marts 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
William Jensen	Aalborg	11	5968	155	2738	244	61		4	
Peter H. Sørensen	Aarhus	16	12637	163	6358	365	117		1	
Jesse H. Nielsen	Kjøbenhavn	13	16561	408	9976	168	85	1	1	2
Ole Andersen	Bergen									
C. M. Nielsen	Kristiania	14	6139	451	1714	344	125	2		
Abel M. Poulsen	Trondhjem	9	4180	163	2392	250	100	1		
Totalsum for Missionen		63	45485	1340	23178	1371	488	4	6	2

Ovenstaaende Rapport for Marts viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Kjøbenhavns Konf. 1274, 2. Aarhus Konf. 790.

2. Bøger omsatte.

1. Kristiania Konf. 32, 2. Kjøbenhavns Konf. 31.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Kjøbenhavns Konf. 767, 2. Aarhus Konf. 397.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Trondhjems Konf. 28, 2. Kristiania Konf. 25.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)